

REMUS FOLTOȘ

TRILOGIA
VORBIRILOR
ÎNDRĂGOSTITE

VERSURI

Editura SINGUR
Târgoviște
2008

celor pierdute

REVELAȚII ÎN GRAI PROPRIU

despre însușirea de sine

1990-1992

Carte reeditare a volumului „Miercurea pe trambulină” apărut în 1995, la Cluj-Napoca, sub egida Casei de Cultură a Studenților, în colecția Amanet a ceneclului cu același nume.

Apariția acestui volum a creat valuri la vremea respectivă. Unii erau contrariați, alții înțelegeau, alții l-au primit cu entuziasm așa cum cu entuziasm îl lansam eu însumi, pe gerul cumplit al acelei ierni când scriam dedicații pe prima pagină, înfiorat la gândul că mi-a apărut prima carte.

Vremurile de atunci se vor întoarce...

Sunt în așteptarea lor...

ADUNAT ÎMI SUNT ÎN GURĂ

*nici mai cerc în depărtare
a gândirilor zăvoare
adunat îmi sunt în gură
într-a locului strânsură*

*și străbat cuvintele
seama dăruindu-le
lăsându-i curândului
răsgândirea gândului.*

DESPRE LUIUL MEU

*luiului i-aduc aminte
ca să nu-mi fi fost de dinte
limba prinsă-ntr-un cuvânt
care l-a rostit pe sânt*

*și mă rog în sine-vă
lung cuvinte ține-mă
să mă prind în seama voastră
pe o stea de sus, sihastră*

*până-n cerul gurii mele
dumisalei dintre stele
că n-am spus acestor ochi
să se piardă-ntr-un deochi*

*că n-am strâns într-un auz
pala gândului lebuș
și n-am prins la cingătoare
luna dusă-n scăpătate*

*și n-am curs printr-o spinare
către îngerul din zare
întrezare văzătoare
de vederea purtătoare*

*care-a-ntors îngeru-n sine
să răsară chiar în mine.*

NU AM FOST DECÂT O ZARE...

*nu am fost decât o zare
aruncată peste ochi
pe sprânceana lumii care
lumina într-însa ochi*

*și n-am fost decât albastru
măsurat de lungi miresme*

*lacrima păsării rupte
de la nori până la glezne*

*și n-am fost decât gândirea
unui spațiu neatins
ce din preajmă răsărire-ar
amintindu-mi înadins*

*nu am fost decât într-însul
ce născând n-a fost păstrat
și din lacrimă-am fost plânsul
de la somn, însonnurat*

*de la sine-am fost aseamăn
și ai domă, stătătoare
am fost odihnirii geamă
m-am uitat, de la uitare*

*acum, n-are cât să umble
limba clopotului prins
în strânsura unei umbre
care m-ar fi fost cuprins*

*și n-are decât să țină
în ținutul vreunui însumi
luiului când se înclină
peste-al lui, al meu ajunsu-mi.*

PRIVITOR ÎȘI ESTE SIE

*trec prin straja semei mele
lungi privesți și târzie
din izbeliștea de stele
privitor își este sie*

*nici răstimp de peste ochiul
care s-a lipit de pleopă
răsgândirea prinsă-n scocul
care-ncearcă să-l înceapă*

*strânsă-n timpuriu păstrarea
într-alătură deoparte
spuza spațiului, mișcarea
care poartă-n ea departe*

*stinsă prinde scânteierea
în aproapea ei vederii
întorcând înapoierea
înapoi apropierii.*

ÎNSUȘITU-M-AM PE MINE

*însușitu-m-am pe mine
că-mi eram cel mai aproape
se făcea, șezând pe vine
îngerul mai trist în ape*

*și mă rușinam de mine
că-năuntrul meu stătea
îngerul bușit pe vine
mult mai trist decât era*

*și-mi nemulțumeam părinții
îngerul ce sta pe vine
mi-arăta adesea dinții
se dezamăgea de mine*

*apoi se făcea departe
și departele în sus*